

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2021 roku, orzekając w sprawie z wniosku G. C. z udziałem S. D. o podział majątku wspólnego, Sąd Rejonowy w Skierniewicach:

I. ustalił, że w skład majątku wspólnego G. C. i S. D. wchodzi:

- a. 2.520.000 akcji zwykłych na okaziciela w spółce (...) S.A. z siedzibą w W. (KRS (...)),
- b. 700 udziałów w spółce (...) spółce z o.o. z siedzibą w W. (KRS (...)),
- c. środki pieniężne w kwocie 326,10 zł,
- d. analizator ciała T. (...),

II. dokonał podziału majątku wspólnego G. C. i S. D.

w ten sposób, że:

- a. po 1.260.000 akcji, o których mowa w punkcie I. a. niniejszego postanowienia przyznał na rzecz G. C. i S. D., z tym, że zobowiązał S. D. do wydania tych akcji w ilości 1.260.000 G. C. w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia niniejszego postanowienia,
- b. po 350 udziałów, o których mowa w punkcie I. b. niniejszego postanowienia przyznał na rzecz G. C. i S. D.,
- c. środki pieniężne, o których mowa w punkcie II. c. niniejszego postanowienia przyznał na rzecz G. C. w kwocie 210,76 zł, a S. D. w kwocie 115,34 zł,
- d. analizator ciała, o którym mowa w pkt I. d. niniejszego postanowienia przyznał na rzecz G. C.,

III. zasądził od S. D. na rzecz G. C. kwotę 64.522,29

zł tytułem spłaty, płatną w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszego postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności,

IV. ustalił, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie,

V. nakazał pobrać od S. D. oraz G. C. na rzecz Skarbu

Państwa Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwoty po 200 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od opisanego postanowienia wywiódł uczestnik postępowania, zaskarżając postanowienie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie:

1) art. 65 § 1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię treści oświadczeń woli G.

C. i S. D. złożonych w ramach umowy o częściowy podział majątku wspólnego przez przyjęcie, że S. D. zrzekł się roszczenia o zwrot od G. C. wszelkich wydatków na spłatę kredytu zaciągniętego na nabycie nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego, w sytuacji gdy z treści umowy stron zawartej w formie aktu notarialnego wynika jedynie, że S. C., miał zwolnić G. C. z pozostałego długu wobec banku i nie zrzekł się roszczeń dotyczących zwrotu należności z tytułu spłat kredytu do chwili częściowego podziału majątku;

2) art. 415 k.c. oraz art. 1036 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. przez błędne rozliczenie przez Sąd I instancji z urzędu w ramach podziału majątku wspólnego wartości pojazdów mechanicznych wchodzących w skład majątku wspólnego, a zbytych przez uczestnika po ustaniu stanu wspólności, w sytuacji gdy rozliczenia z tego tytułu powinny mieć charakter odszkodowawczy i następować wyłącznie na żądanie wnioskodawczym, zaś ewentualnie zbycia mogły zostać uznane za bezskuteczne wobec wnioskodawczym, co powinno implikować uznanie, że podział majątku w odniesieniu do ww. przedmiotów powinien być dokonywanych według ich aktualnej wartości, jak gdyby przedmioty te wchodziły w skład majątku wspólnego;

3) art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. przez przyjęcie, że wartość pojazdów mechanicznych wchodzących w skład majątku wspólnego należało ustalać na dzień ustania wspólności majątkowej i w cenach obowiązujących na ten moment, w sytuacji gdy brakuje normy prawnej uzasadniającej taki zabieg, zaś wartość przedmiotów majątkowych powinna być oceniana wyłącznie na chwilę podziału majątku wspólnego, względnie zaś zbycia ruchomości przez jednego z małżonków po ustaniu wspólności majątkowej rzecz innej osoby, w konsekwencji czego ww. pojazd nie powinien podlegać rozliczeniu w ramach podziału majątku wspólnego jako nabyty w ramach umowy powierniczej;

4) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia całości zgromadzonego w sprawie materiału procesowego i wyciągnięcia logicznych wniosków wypływających z przeprowadzonych dowodów w zakresie, w jakim Sąd I instancji:

- ustalił, że S. D. zrzekł się roszczenia o zwrot od G. C. wszelkich wydatków na spłatę kredytu zaciągniętego na nabycie nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego, w sytuacji gdy z treści umowy stron zawartej w formie aktu notarialnego wynika jedynie, że S. C. miał zwolnić G. C. z pozostałego długu i nie zrzekł się roszczeń dotyczących wcześniejszych spłat kredytu;

- ustalił, że samochód marki P. (...) wchodził w skład majątku wspólnego w sytuacji, gdy S. D. nabył własność pojazdu w swoim imieniu, lecz innej osoby, w konsekwencji czego pojazd nie powinien podlegać rozliczeniu w ramach podziału majątku wspólnego jako nabyty w ramach umowy powierniczej;

- nie ustalił, że S. D. zaciągnął w czasie trwania wspólności majątkowej pożyczkę w kwocie 300.000 złotych na zakup akcji (...) S.A. i pozostaje zobowiązany do zwrotu ww. pożyczki, a w konsekwencji, że uczestnik pokrywa w całości dług zaciągnięty na nabycie składników majątku wspólnego, co powinno podlegać rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania;

- nie ustalił, że S. D. zaciągnął w czasie trwania wspólności majątkowej kredyty w kwotach 64.000 i 76.000 złotych na zakup motocykla marki S. oraz akcji (...) S.A. wchodzących w skład majątku wspólnego, a następnie w całości pokrył zobowiązania z ww. tytułów po ustaniu wspólności majątkowej, co powinno podlegać rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania;

5. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 17 grudnia 2018 r. (sygn. akt: XXIV C 863/17) i wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18 lutego 2020 r. (sygn. akt: I ACa 618/19) w celu ustalenia składu i wartości majątku wspólnego uczestników, sposobu jego powstania oraz pokrycia z majątku osobistego S. D. kwoty 296.000 złotych na nabycie akcji (...) S.A. w sytuacji, gdy Sąd I instancji posiadał wiedzę o istnieniu powyższych środków dowodowych, zaś zasięgnięcie wiedzy o ww. okolicznościach miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Skierniewicach;

ewentualnie o dopuszczenie zgodnie z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. dowodu:

- z wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 17 grudnia 2018 n (sygn. akt: XXIV C 863/17) i wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18 lutego 2020 r. (sygn. akt: I ACa 618/19) w celu ustalenia składu i wartości majątku wspólnego

uczestników, sposobu jego powstania oraz pokrycia z majątku osobistego S. D. kwoty 296.000 złotych na nabycie akcji (...) S.A.;

- z zeznań świadka B. B. (1) (W. B. IB, (...)-(...) G.) celem stwierdzenia, że pojazd marki P. (...) nr rej. (...) został nabyty przez S. D. w imieniu własnym, lecz na rzecz B. B. (2) w ramach umowy powierniczej oraz że kwota uzyskana ze zbycia ww. pojazdu podlegała zwrotowi na rzecz B. B. (2);

i zmianę zaskarżonego orzeczenia stosownie do art. 386 § 1 k.p.c. w ten sposób, by:

- w pkt. III zasądzić od G. C. na rzecz S. D. kwotę 283.596,05 złotych w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia kończącego postępowanie w sprawie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności;

- w pkt. IV i V obciążyć wnioskodawczynię w całości obowiązkiem zwrotu kosztów według norm przypisanych;

- zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania drugoinstancyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Na wstępie należy zaznaczyć, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy jako prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania, Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne, podobnie jak oceny jurydyczne Sądu I instancji (art.. 387 § 2¹ k.p.c.)

W związku z powyższym zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nie jest trafny, bowiem ocena materiału dowodowego i przyjęte u podstaw rozstrzygnięcia ustalenia pozostają w zgodzie z dyrektywami zawartymi w przywołanej normie prawnej.

Apelujący błędów w ustaleniach faktycznych, a zatem w ocenie przyjętych za ich podstawę dowodów, upatruje w wadliwym przyjęciu, że S. D. zrzekł się roszczenia o zwrot od G. C. wszelkich wydatków na spłatę kredytu zaciągniętego na nabycie nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego, w sytuacji, gdy z treści umowy stron zawartej w formie aktu notarialnego wynika jedynie, że S. C. miał zwolnić G. C. z pozostałego długu i nie zrzekł się roszczeń dotyczących wcześniejszych spłat kredytu (zarzut ten rozpoznany zostanie łącznie z zarzutem naruszenia art. 65 k.c.), w błędnym ustaleniu, że samochód marki P. (...) wchodził w skład majątku wspólnego w sytuacji, gdy S. D. nabył własność pojazdu w ramach umowy powierniczej, w wadliwym ustaleniu zasad, czasu i przeznaczenia pożyczki w kwocie 300.000 złotych, która, zdaniem skarżącego powinna podlegać rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania, wreszcie w wadliwych ustaleniach co do kredytów w kwotach 64.000 i 76.000 złotych zaciągniętych na zakup motocykla marki S. oraz akcji (...) S.A., które powinny podlegać rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania.

Rozważając powyższe zarzuty, podkreślić przede wszystkim należy, że na uczestniku, który wnosił o rozliczenie nakładów, ciążył obowiązek udowodnienia tych, które poniósł on sam. Samo podniesienie spornych okoliczności, nie może powodować wywiedzenia wniosków odmiennych od przyjętych przez Sąd I instancji.

I tak, Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że samochód marki P. (...) wchodził w skład majątku wspólnego, bowiem odmienne twierdzenia uczestnika nie zostały udowodnione. Argumentacja skarżącego, jakoby nabył pojazd w swoim imieniu, lecz na rzecz innej osoby, więc w ramach umowy powierniczej są gołosłowne. Uczestnik nie przedstawił umowy, która istnienie umowy powierniczej by potwierdziła, nie przedstawił też żadnych innych dowodów na podnoszoną przez siebie sporną okoliczność. Natomiast zgłoszony w apelacji dowód z zeznań świadka B. B. (1), jako spóźniony, na podstawie art. 381 k.p.c. podlegał pominięciu.

Bezzasadny jest zarzut dotyczący nieustalenia zaciągnięcia przez uczestnika kredytów w kwotach 64.000 zł i 76.000 zł w czasie trwania wspólności majątkowej z przeznaczeniem na zakup motocykla i akcji i dokonanie ich spłaty z majątku osobistego. Skarżący nie przedstawił żadnych dokumentów bankowych potwierdzających udzielenie kredytów w czasie trwania wspólności, dat tych kredytów i celu, na jaki miały być przeznaczone. Dowody przelewu z 20 kwietnia 2015 roku nie wyjaśniają opisanych wątpliwości, a ich usunięcie poprzez złożenie do akt sprawy dokumentów bankowych potwierdzających stanowisko uczestnika nie było nadmiernie trudnym przedsięwzięciem dowodowym. Zaniechanie dowodzenia opisanych okoliczności musi zatem wywołać negatywne dla skarżącego skutki prawne (art. 6 k.c.). Sąd Rejonowy trafnie ponadto zauważył, że wobec dysponowania przez uczestnika wysokimi dochodami i swobodnego przepływu środków lokowanych w różnych produktach finansowych i ruchomościach dowiedzenie podnoszonych okoliczności nie może budzić żadnych wątpliwości.

Zarzut, jakoby Sąd pierwszej instancji nie ustalił, że uczestnik w czasie trwania wspólności majątkowej zaciągnął pożyczkę w kwocie 300.000 zł na zakup akcji (...) S.A. również jest chybiony. W ocenie Sądu Okręgowego, skarżący uczestnik nie sprostował ciężarowi dowodzenia twierdzeń, z których wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Uczestnik, jako osoba osiągająca bardzo wysokie dochody, dokonująca swobodnego ich przepływu, powinien w sposób niebudzący wątpliwości wykazać, że konkretnie z tej pożyczki dokonał zakupu akcji w kwocie odpowiadającej pożyczonym środkom. Tymczasem z orzeczeń innych sądów, na które powołuje się skarżący, postulowany przez niego skutek nie wypływa.

Otóż z wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18 lutego 2020 r. sygn. akt. I ACa 618/19 wynika jedynie, że 300.000 zł to pożyczka, która została udzielona uczestnikowi, ale nie ma dowodu potwierdzającego, żeby kwota tej pożyczki przeznaczona została na zakup akcji (k. 398v-399). Wręcz przeciwnie, Sąd ten podzielił ustalenia Sądu Okręgowego w Warszawie, z których wynika, że pozwany przeznaczył środki uzyskane od powódki (M. K.) - co wynika z niekwestionowanego przez skarżącego pisma jego pełnomocnika w sprawie o podział majątku wspólnego - na utrzymanie rodziny (k. 399).

Nadto zaakcentowania wymaga, że zmienne stanowisko uczestnika potwierdza niespójność jego wypowiedzi, w sytuacji, gdy raz twierdzi, że pożyczka 300.000 zł była zaciągnięta i zużyta na potrzeby rodziny, innym razem, że kupił akcje dla większościowego pakietu, a wreszcie że miał je nabyć dla M. K. (powódki w sprawie sygn. akt XXIV C 863/17 Sądu Okręgowego w Warszawie o pożyczkę).

Wobec powyższych argumentów, zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. trzeba uznać za nieuzasadniony. Sąd Okręgowy oceniwszy materiał dowodowy zebrany w sprawie w całości, uznał, że nie wynika z niego, aby uczestnik przeznaczył 296.000 zł na nabycie akcji, a spłata tych kwot nastąpiła z majątku osobistego.

Zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. należy uznać za chybiony. Niezasadne jest twierdzenie skarżącego, jakoby z treści umowy stron o częściowy podział majątku wspólnego, zawartej w formie aktu notarialnego, wynikało jedynie, że S. D. miał zwolnić G. C. z pozostałego długu i nie zrzekł się roszczeń dotyczących wcześniejszych spłat kredytu.

W myśl art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje; w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

W dacie umowy w dniu 27 marca 2018 roku strony jasno określiły przedmiot umowy, jej wartość i sposób podziału. Nieruchomość przypadła S. D., jej wartość określono na kwotę 550 000 zł, a spłatę na rzecz wnioskodawczyni w wysokości 106.000 zł.

W kontekście przedmiotowej sprawy, brzmienie § 8 umowy o częściowy podział majątku wspólnego nie budzi wątpliwości co do kompleksowego uregulowania podziału w zakresie nieruchomości, objętej wspólnością ustawową. Zgodny zamiar stron i cel umowy wskazuje jednoznacznie na fakt, że zawarte w § 8 aktu notarialnego postanowienie

było w rzeczywistości wzajemną rezygnacją z wszelkich wzajemnych roszczeń dotyczących dzielonej nieruchomości. Strony umowy jasno też określiły swój zamiar co do wyczerpania tą umową wszelkich roszczeń dotyczących składników umową objętych bądź mających z nimi związek, w tym z rozliczeń wynikających z tytułu nakładów poczynionych na ten składnik z majątku osobistego któregośkolwiek z byłych małżonków.

Odmienne interpretacja treści zawartej umowy i zgodnego zamiaru stron, wskazana w apelacji, wydaje się być wykreowana na potrzeby niniejszego postępowania.

Reasumując powyższy wątek, wolno powiedzieć, że analiza umowy o częściowy podział majątku, pozwala przyjąć, że strony jasno określiły, że ta umowa wyczerpuje ich roszczenia względem stanowiących przedmiot składników majątku wspólnego oraz nie zachowują względem siebie żadnych roszczeń dotyczących tych składników. W umowie tej uczestnik zobowiązał się także względem wnioskodawczyni do zwolnienia jej z obowiązku świadczenia jakiegokolwiek części długu wynikającego z kredytu na zakup nieruchomości, w ten sposób, że to on spłaci dług w całości wraz z wszelkimi należnościami, co jest uzasadnione zobowiązaniem wobec banku i obciążeniem hipotecznym.

Ponadto odnotować należy, że umorzenie postępowania w zakresie częściowego podziału majątku wspólnego, obejmującego wspólną nieruchomość i roszczenia z nią związane wyłącza dalsze procedowanie w tym zakresie.

Zarzut naruszenia art. 415 k.c. oraz art. 1036 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. jest chybiony. Nie ma racji skarżący, który twierdzi, że rozliczenia z tytułu zbytych po ustaniu wspólności ustawowej pojazdów mechanicznych powinny mieć charakter odszkodowawczy i następować wyłącznie na żądanie wnioskodawczyni, ewentualnie zbycia mogły być uznane za bezskuteczne wobec wnioskodawczyni.

Stanowisku skarżącego przeczą regulacje kodeksowe i utrwalona linia orzecznicza. Stosownie do art. 684 k.p.c., który ma odpowiednie zastosowanie poprzez art. 567 § 3 k.p.c., do postępowania o podział majątku, skład i wartość majątku podlegającego podziałowi ustala sąd. Wartość tych składników ustala się według stanu na dzień ustania wspólności majątkowej i według cen obowiązujących w chwili zamknięcia rozprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 1974 r., oraz z dnia 18 października 2002 r.).

Przedmiotem podziału staje się wówczas majątek istniejący w chwili podziału, w stanie w tej chwili stwierdzalnym, mający wtedy określoną wartość stanowiącą następnie wyznacznik wartości udziałów i podstawę rozliczeń między uczestnikami. Oczywiście punktem wyjścia jest skład majątku wspólnego w chwili powstania odrębności majątkowej (ustania wspólności), a więc powstania współwłasności w częściach ułamkowych, a ściślej przeistoczenia się wspólności łącznej (bezudziałowej) we wspólność udziałową (art. 46 k.r.o. w związku z art. 1035 i nast. k.c.); wszelkie zmiany majątkowe, do których doszło między chwilą ustania wspólności a chwilą działu - samoistne, przypadkowe oraz celowe, jak np. naturalne lub fizyczne zużycie składników majątkowych, a nawet ich utrata, wzrost wartości na skutek dokonanych nakładów, obciążenia rzeczowe, sytuacja rynkowa itp. - podlegają rozliczeniu, a następnie wyrównaniu w postaci spłat lub dopłat.

W uchwale z dnia 23 lutego 2017 roku w sprawie sygn. III CZP 103/17, Sąd Najwyższy wyraził zapatrywanie, że w przypadku składników majątkowych wchodzących w skład majątku wspólnego w dniu ustania tej wspólności, następnie zbytych bezprawnie przez jednego z małżonków przed podziałem majątku wspólnego, sąd powinien w podziale majątku uwzględnić te składniki (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1962 r. I CO 22/62, OSNC z 1964 r. Nr 1, poz. 2, z dnia 15 grudnia 1969 r., OSNC z 1994 r. Nr 2, poz. 30 oraz orzeczenia z dnia 16 marca 1994 r., z dnia 8 października 1997 r. i z dnia 7 listopada 1999 r. IV CKN 523/98, z dnia 26 września 2007 r.). Również w tym przypadku sąd powinien wziąć pod uwagę stan tych rzeczy z chwili ustania wspólności ustawowej, zaś jego wartość z chwili orzekania, co określa wartość zbytego przedmiotu według jego wartości rynkowej z chwili podziału.

Powyższa zasada nie oznacza, że ustalając wartość składników majątkowych podlegających podziałowi, w tym wartość składników majątku wspólnego, które zostały zbyte przez jednego z małżonków, Sąd nie bierze pod uwagę wniosków

dowodowych stron czy też zgodnych twierdzeń stron dotyczących składników majątkowych, które powinny podlegać rozliczeniu oraz ich wartości (por. postanowienie SN z dnia 26 września 2007 r.).

W niniejszej sprawie, zgodnie z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, składniki majątku wspólnego w postaci samochodów marki M. i P. oraz motocykl wchodziły w skład majątku wspólnego stron w chwili ustania wspólności majątkowej, lecz zostały zbyte po tej dacie przez uczestnika. Dokonując podziału majątku wspólnego rozliczeniu podlegał więc ekwiwalent pieniężny uzyskany przez skarżącego za zbyte ruchomości.

Wartość tych składników majątkowych co do zasady powinna zostać ustalona na dzień dokonania podziału i taką tezę dla biegłego sformułował Sąd Rejonowy (k. 229). Jeśli zaś strony ustalą inną datę policzenia wartości składnika majątku wspólnego, zbytego po ustaniu wspólności, i nie jest to sporne, to należy uwzględnić ich stanowisko w tym zakresie (patrz uzasadnienie uchwały SN sygn. III CZP 103/17, legalis)

Ponieważ wnioskodawczyni i uczestnik w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie kwestionowali wartości tych składników wynikającej z opinii biegłego, Sąd Rejonowy przyjął tę wartość za biegłym, chociaż odnosi się ona do wartości z daty ustania wspólności majątkowej. Taką ocenę, w świetle przywołanego wyżej stanowiska Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy uznał za prawidłową, co stało się przesłanką uznania bezzasadności zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c.

Konkludując, wywiedziona przez uczestnika apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć słuszność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy nie znalazł dostatecznych podstaw, by odstąpić od zasady zawartej przez ustawodawcę w przepisie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym uczestnicy ponoszą koszty postępowania zgodnie ze swoim udziałem w sprawie. Postępowanie w równym stopniu wyjaśniło sytuację prawną byłych małżonków, do czego zmierzali uczestnicy postępowania.